

Forfatter: Stub, Ambrosius

Titel: Udrag fra Digte

Citation: Stub, Ambrosius: "Digte", i Stub, Ambrosius: *Digte*, Rosenkilde og Bagger, 1972, s. 19.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-stub01val-shoot-idm140613725687216.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Digte

Stillingen har dog ikke kunnet være tilfredsstillende for ham, først og fremmest fordi den hindrede ham i at være sammen med sin Familie. Sin Længsel efter denne har han givet Udtryk i et af sine smukkeste Digte: »Er mit Hiem end ey saa nær«, det eneste Digt, hvor han viser Varme og Følelse for sin Familie. Stub har haabet paa, at Juel vilde skaffe ham et Levebrød, der kunde gøre det muligt for ham at leve sammen med sin Familie. Han har formodentlig snarest tænkt paa et Degnekald. I den nævnte Redegørelse udtrykker han det saaledes: »da ingen, end ikke Malice og Misundelse Selv, med nogen føye skal kunne negte, det Jeg jo efter ald muelighed stræber engang at erlange det Brød, hvoraf min Hustrue og Jeg i Fremtiden stedse kunde have fælles Ophold ved eet og samme Bord, saa har Jeg fra den første gang Guds Forsyn insinuerede min Nødtørft i min Høygunstige Patrons Bevaagenhed, ey heller nogensinde været her paa Slottet uden i det ulastelige Haab, at, som Gud selv i Himlen hjælper ved Midler her paa Jorden, min Lykke og felles Fremtarv for mig og mine da engang kunde vaagne ved den Herre, hos hvilken dog saa mange Nødlidende, ja end og nogle u-taknemmelige Stakler har hentet det Brød og den Velstand, som de i denne Time saa ufornuftig pukker af«. Med de sidste Ord sigter han til Præsten, der havde klaget over ham. Lignende Tanker udtrykker 20 han i Foraarsarien »Den kiedsom Vinter gik sin gang«, hvor han med skønnere Ord end nogen anden dansk Digter skildrer det lyse danske Foraar, og - med yndefuld Rokokostaffage - det danske Ø-Landskab, og som man maa antage er skrevet paa Taasinge under Stubs første Periode hos Juel, da han endnu havde lyse Forhaabninger om en bedre Fremtid: